

a la vila. Era el 1870. L'últim ermità va ser Josep Pou. Diuen que l'any 1904, quan es va construir l'hotel, va cobrar cinc-cents pessetes d'indemnització pels ceps que havia plantat.

— Recordes alguna cosa més ?

— L'avia Coloma em contava que, de petita, una nit d'hivern, a Santa Cristina, va sentir uns cops secs dintre la caixa buida on, a l'estiu, guardaven les robes de llit: " Heu sentit ? " — va exclamar esglaiada—, però cap persona gran havia sentit res. Van obrir la caixa. Res no els cridà l'atenció. Coses de criatures l—degueren pensar— Però els cops es repetiren. Es van repetir—deia la meva àvia— tres dies seguits El senyor rector els va aconsellar que, en produir-se els sorolls, diguessin unes paraules piadoses que he oblidat. Així ho van fer, amb pell de gallina, l'ànima de l'avi va contestar. També fou la petita l'única de collir el missatge. L'ermità difunt demanava una missa a la Mare de Déu del Carme per poder entrar al Cel. La missa es va dir i els sorolls s'acabaren.

• • •

Ara, aquella caixa de l'avior, fa molts anys que la guardo jo, a casa, i us puc assegurar que mai, ningú més, no hi ha sentit veus d'ultratomba. Però sabut tot això, i per si a l'ànima d'algun Raurell o d'un altre ermità, li quedés alguna cosa per satisfer a Déu Nostre Senyor, hem encarregat, en sufragi, una missa, celebradora a la capella de Santa Cristina, implorant la protecció de la Verge del Carme.

L'anunciarà el " Full Parroquial ".

Esteve FABREGAS i BARRI

(1) Carlos Martí " Los catalanes en América. Cuba " Barcelona, 1918

Taula procedent del retaule de Santa Cristina (segle XVI)

EL LLIBRE DE SANTA CRISTINA

Un dels aconteixements d'aquesta Festa Major és, sense cap mena de dubte, l'aparició del " Llibre de Santa Cristina ", una obra que necessàriament ha de figurar a la biblioteca de tots els lloretencs que se'n considerin realment. L'edició de la història del nostre santuari ha estat una agradable sorpresa. L'Obreria de Santa Cristina ha fet una autèntica aportació no sols a la seva pròpia història sinó a la del poble tota vegada que Lloret i Sta. Cristina estan estretament lligats formant una sola cosa. A tothom que visqui a Lloret interessarà aquest llibre per la senzilla raó de què la residència durable en un lloc concret implica una integració, una participació en la manera de ser i de sentir d'un poble. Santa Cristina és d'altra banda, un lloc prou conegut perquè l'obra interessi fins i tot als forasters. Ja sé que aquestes opinions poden ser considerades carques per alguns pretesos " prohoms "—ara se'n mouen molts—. Però m'és indiferent. El respecte a l'essència i al dipòsit esperitual del poble el crec perfectament compatible, en quasi tots els aspectes, amb el Lloret actual. Els que creguin que els que defensen els valors del poble som tan tradicionalistes que farien tornar la gent a tirar l'art—posem per cas—, s'equivoquen. Es més; coneixen molt bé que és això el que volem però intenten fer-ho creure per tal d'amagar, d'aquesta manera, els seus interessos no sempre clars.

Deixant de banda aquests nuclis als que les coses de Lloret els produeixen úlcers d'estómac, " El Llibre de Santa Cristina " ens farà feliços a tots els lloretencs; als que ho som de naixement i als que ho són d'adopció. El denominador comú de tots dos casos és tenir ganes de ser-ho o ser-ho de cor. Sense això no té sentit ni la naixença ni l'adopció. Ara tots podrem saber un munt de coses més del passat de Lloret. D'un passat que segueix projectat en el present i en el futur.

Feia temps que no apareixia cap llibre centrat en una temàtica tan lloretenca. I és un encert que l'autor sigui Josep Ma. Pons Guri, el magnífic investigador d'Arenys, tocat de lloretenquisme, com confessa ell. Només he fullejat l'obra Per tant, no puc—ni tinc autoritat per fer-ho—fer-ne ara una dissecció exhaustiva. Un punt bo a destacar és, però, que, com diu l'autor, " El Llibre de Santa Cristina " satisfarà les exigències del lector erudit i les del lector corrent, no molt entrenat en els tecnicismes referits a la història medieval principalment. L'exposició de Pons Guri és amena, sòlida, documentada i aclaridora. Es possible, fins i tot, que entre ratlles hi poguem trobar un punt d'ironia, d'aquella sornegueria tan pròpia de l'autor.

A Josep Ma. Pons Guri li he sentit diverses conferències, sempre interessants, sempre de bon humor, sempre amb una espurna als ulls, deliciosament maliciosa. Les xerrades a nivell particular tenen color i calor i són d'aquelles que es reben bé i hom s'hi troba com el peix a l'aigua. Perfecte coneixedor de molts aspectes de la vida medieval—especialment els jurídics—pot pontificar tranquil·lament en aquest terreny i fins carregar-se, com ha fet més d'un cop, algun autor, algun personatge o alguna falsificació de documents—que en certes èpoques es portava molt— Quan demostra alguna d'aquestes descobertes, Pons Guri ho fa amb una rialla de satisfacció, exponent, alhora, del seu esperit crític. Aquesta capacitat de selecció, de crítica, és el que ens garanteix el contingut del " Llibre de Santa Cristina ". Per això, no pas per pura anècdota, he donat aquestes penzellades fent una mica el perfil —subjectiu, és clar—de l'autor.

El Llibre de Santa Cristina, doncs, l'ha de llegir tothom, fins i tot els que no pensin com a catòlics. Perquè no cregui ningú que el llibre sigui panegíric de festa patronal ni un devocionari místic ancorat en altres coordenades cronològiques. Es, senzillament, el detall objectiu, precís, coherent, d'uns moments de la vida del nostre poble, dels que tots, d'una manera o altra, n'hem estat protagonistes.

I no cal dir que la presentació, la reproducció de documents, la incorporació de magnífiques fotografies passades i actuals i altres qualitats d'estampa converteixen l'obra en un llibre suggestiu i engrescador, que només es podia publicar amb el patrocini de l'Obreria, tota vegada que el preu a què es ven no seria suficient per a pagar l'edició si es degés a la iniciativa privada, en pla de negoci.

Joan DOMENECH i MONER

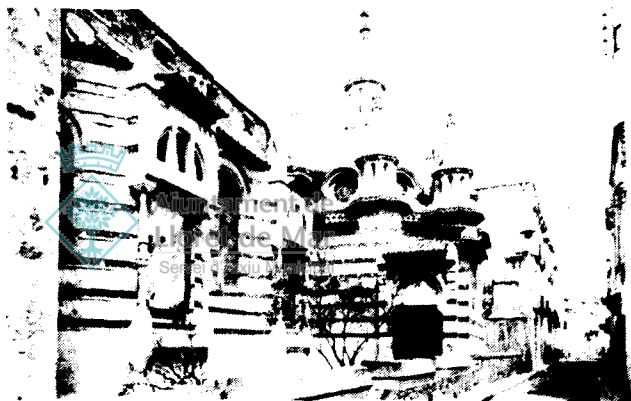
LA PARROQUIA

La Iglesia Parroquial de Lloret de Mar viene estando de actualidad entre los estudiantes de arquitectura de la escuela de Barcelona, pues algunos de ellos realizan sus tesis y tesinas sobre la misma.

Hoy reproducimos aquí la fachada diseñada por el arquitecto Cunill, en 1915, y de la que se hizo una postal con el fin de recaudar fondos para la construcción de la misma. En la actualidad aún está la primera piedra que se colocó para levantar la segunda torre.

Las otras dos fotos que también reproducimos, pertenecen a otros dos aspectos ya realizados del proyecto de Cunill, y que fueron destruidos en 1936 por los que consideraron, posiblemente con acierto o sin acierto, de que era "un pegote estético".

con el ALCALDE

—¿QUE PROBLEMAS IMPORTANTES TIENE EL AYUNTAMIENTO DE CARA A ESTE NUEVO "BOOM" TURISTICO?

—Los problemas, cuando llega esta época estival, son siempre los de infraestructura, pero al menos éste año, aparte del problema del agua que no es tal problema, destacaría el de tráfico y aparcamiento y también el de orden público nocturno.

—PUES COMENCEMOS CON EL AGUA...

—De momento, el problema del agua no es tal problema, por cuanto cada invierno se hace la conservación de los motores, habiéndose rectificado en éste la totalidad de las bombas que estan en las captaciones del río Tordera, lo cual supone que están elevando más agua que el año pasado.

Por el momento, las reservas están siempre a tope, siendo la cantidad mayor que baja en los depósitos de unos 60 centímetros, que luego se recuperan por la noche. En principio, si no tenemos un corte de energía o una avería en la conducción, el verano transcurrirá tranquilamente.

También se están dando los últimos toques a la tercera traída de aguas, que esperamos inaugurar pronto, y si no lo ha sido ya es porque la conducción entre los pozos de captación y la carretera de Blanes a Tordera atraviesa una zona pantanosa donde los tubos se hunden en el fango. Se están acabando de montar los últimos 200 metros de tubería y cuando dispongamos de ella, será un gran alivio para Lloret, en cualquier caso de emergencia, ya que es una línea completamente independiente.

—¿QUE HAY DEL EMISARIO SUBMARINO?

—La diferencia de limpieza de la playa es superior a la del año pasado. No olvidemos que este 77 está siendo de grandes lluvias, sobre todo en junio, y entonces la riera ha bajado con arrastres que han contribuido a ensuciar el mar.

En lo que respecta al Emisario Submarino, hace más de tres semanas que está funcionando en toda su longitud, en los 1.700 metros y con la mitad de los infusores puestos. Aunque por el momento no funciona la planta de Fanals y de Lloret, el Emisario funciona por gravedad, por ello no